S

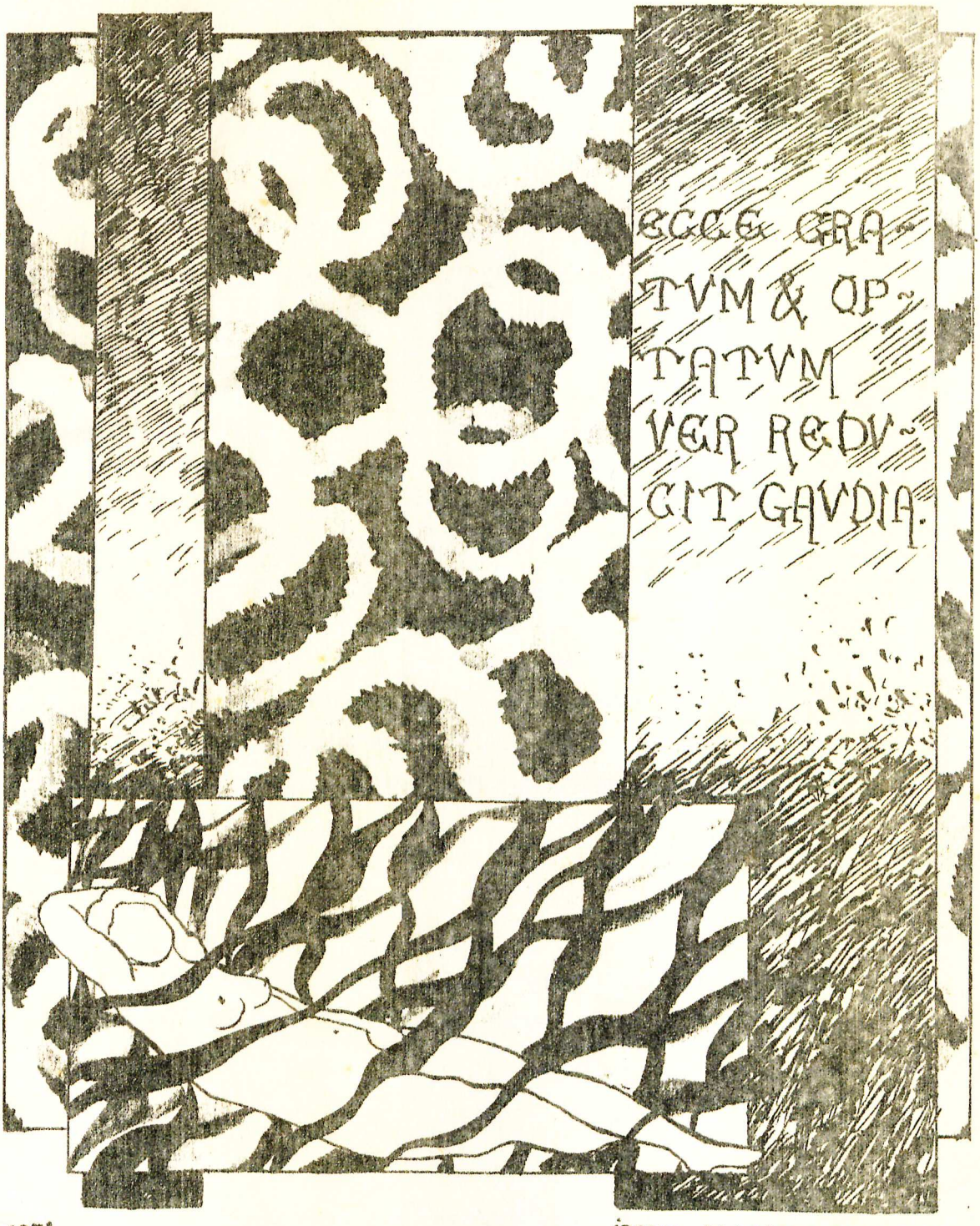

1972. JESPER CORNELIUSSEN.

Vox Populi

1. Argang, nr. 3.

O R I E N T E R I N G F R A S N

FILOSOFI

På Studienævnets møde d. 6. april var det vigtigste punkt på dagsordenen en drøftelse af kommende tiders filosofiundervisning. Det er bekendt at man har arbejdet på at gennemføre et filosofikursus fælles for de humanistiske fag, og det har været meningen at dette kursus skulle begynde efteråret 1972. Nu meddelte imidlertid SN's formand, at han havde bragt i erfaring, at kursus tidligst kunne begynde foråret 1973, formentlig især på grund af den store uenighed, der hersker, om hvilket stof dette filosofikum skal omfatte. På baggrund heraf besluttede SN at lade vort eget filosofiudvalg udarbejde et forslag til et almindeligt filosofisk kursus, som vi vil søge gennemført på eget initiativ. Deltagelse i dette kursus vil blive obligatorisk for latin/græsk-studerende; men det er endnu uafklaret, eller rettere endnu ikke besluttet, om kursus skal afsluttes med en prøve eller om blot selve deltagelsen vil være tilstrækkeligt.

ANSÆTTELSER

De to undervisningsassistentstillinger i hhv. græsk og latin blev besat med cand. mag. Hanne Smith (latin) og stud. mag. Johannes Thomsen (græsk).

13-SKALAEN: SIDSTE NYT!

På grund af en rækkke protester har Fakultetsstudienævnet meddelt, at kravet om, at man skal have mindst karakteren 6 ved alle prøver, bortfalder ved sommereksamen 1972. SN's 13-skalaudvalg (H.Friis Johansen og Ole W. Mortensen) har sagen til granskning og vil formentlig snarest publicere en nærmere redegørelse herom.

SPECIALER

Til trøst for flere skal det meddeles, at SN har henstillet til institutbibliotekaren at sørge for opstilling på instituttet af specialer, og at Ole Smith (der nemlig er bibliotekar for tiden) har lovet at sagen skal nyde fremme.

INSTITUTRÅDET

Referat af mødet i instituttrådet onsdag d. 29/3-72:

1. Meddelelser fra formanden

Meddelelserne var udsendt skriftligt til mødet og gav ikke anledning til bemærkninger. Yderligere meddelte formanden, at instituttrådet og SN i fællesskab den 27/3 havde ansøgt fakultetet om 3oo kr. til gennemførelse af rusmodtagelse ved efterårssemestrets begyndelse. Endelig meddelte formanden, at han agtede at søge afsked med virkning fra efterårssemestret. Instituttrådet overdrog det til formanden og Friis Johansen at drage omsorg for at der ansættes en vikar for den periode, hvori Blatts professorat måtte henstå ubesat.

2. Meddelelser fra fakultetsrådet m.v.

Friis Johansen oplyste, at der samlet i finansåret 72/73 vil blive et beløb på 56.ooo kr. til rådighed for samtlige instituttets aktiviteter udover løn.

3. Meddelelser fra SN

Finn Jorsal orienterede om 13-skalaens indførelse pr. 1/3 samt henledte opmærksomheden på de af SN vedtagne overgangs- og omregningsregler, som det dog i anledning af en fra fakultetsstudienævnet modtagen skrivelse eventuelt ville være nødvendigt at foretage enkelte rettelser i. SN har vedtaget, at der skal gives ½ times forberedelse til de mundtlige eksaminer efter den "gamle" ordning. Fakultetsstudienævnet har meddelt, at man kan godkende den af SN foreslåede nye eksamensordning og henstiller, at man udsætter iværksættelsen til vinterterminen 72/73, hvilket SN har vedtaget at gøre.

4. Valg af formand

Der var i rådet enighed om, at Blatt burde fortsætte som formand for råd-et indtil sin afgang, hvilket han indvilgede i.

5. Valg af sekretær

Due genvalgtes.

6. Undervisningen i efterårssemestret

Undervisningen fordeltes i overensstemmelse med det udsendte udkast. [Se andetsteds i Vox Populi. Red.]

7. Evt.

Intet.

Otto Steen Due, sekr-

NÆSTE MØDE I STUDIENÆVNET holdes torsdag d. 27/4. Tirsdag d. 25/4 kl. 19.3o holdes der studentermøde, hvor dagsordenens punkter drøftes.

I N D I A N S U M M E R U D E N L I G E

(eller spørgsmål til Ostenfeld)

Din analyse af Theognis 373-392 i forrige nummer af organet var meget interessant, men da vi vel alle er enige om, at det gæls om at finde frem til en (evt. flere, som supplerer hinanden) god forklaring, vil jeg enfoldige og indoktrinerede (den der med ideologikritikken, du ved) skabning gerne stille et par spørgsmål: hvad betyder olbos? Hvad betyder penia? Du antyder, at det nok angår noget ydre (citrongul Volvo), men du"tror [også] det er helt sandsynligt", at der i digtet er en spænding mellem det indre og ydre. Hvordan vil du løse problemet? For tro er vel ikke - lige meget hvor sandsynlig den end er - "en god forklaring"? L.-S.-J. siger at olbos betyder "happiness, bliss, esp. worldly happiness,weal" (cf. Snell: Die Entdeckung des Geistes, pg. 223: "Nah bei dem Nutzen liegt das Glück, zumal für Zeiten, die ein "inneres", "seelisches" Glück noch nicht kennen. Im frühen Griechenland ist der Glückliche olbios, das heist, er ist in einem Zustand der Fülle, nicht der engumgrenzten Existenz, er sonnt sich im Glanze von Pracht und Wohlergehen, - er ist eudaimon, d.h. er hat einen guten Daimon zur Seite, der ihm glücklich alles gelingen lässt."; se også Dodds: The Greeks and the Irrational, pg. 45). Penia betyder iflg. L.-S.-J. "poverty, need"; så vidt jeg i farten har kunnet kontrollere, er referencerne identificerede materielt (med referencerne mener jeg betydningerne af ordene olbos og penia i 31., Od., Hesiod, Pindar, Aischylos' Perserne, som opgivet i L.-S.-J.). Nu kan jeg ikke lade være med at interessere mig for, hvad det er for "gamle forbindelser [som] er afløst af nye". Hvem er ta dikaia phileintes, som er blevet fattige? Hvem er det, som nu olbon ekousin apemona? Kan din metode give mig en god forklaring? Der er grangivelig (iflg. dig selv) forskellige slags. Her er en anden af dem: "Min søn, det plejer sådan ca. at være bygget af Chr. IV". Dette må gerne misforstås.

Venlig hilsen Johs.Thomsen,osse amatør.

[Red. beklager at det af tekniske grunde har været nødvendigt at gengive de græske ord med latinsk bogstavering. Her henvises til originalteksten af Theognis-passagen trykt i sidste nummer].

SE ENDVIDERE OLE SMITHS ARTIKEL I DETTE NUMMER OM SAMME EMNE.

THEOGNIS OG FATTIGDOMMEN - ENDNU EN GANG

I sidste nummer af VP fremsatte Ostenfeld en tolkning af Theognis 373ff som skulle være et modstykke til den af mig på Utile Dulci's møde fremlagte. For at give dem som ikke deltog i mødet en chance for at følge med skal jeg kort opridse mit synspunkt på den givne tekst og desuden præcisere hvor jeg ikke kan følge Ostenfeld, subsidiært påvise hvorfor jeg finder hans tolkning utilstrækkelig.

I mit foredrag søgte jeg at påvise hvorledes Theognis ved hjælp af den poetiske tradition der forelå for ham giver udtryk for nye erfaringer. Theognis benytter den homeriske udtryksform, det poetiske vokabular der er givet med den homeriske tradition. Herom kan der næppe være nogen diskussion et enkelt blik i Youngs apparat vil vise at Theognis hovedsagelig opererer indenfor traditionen. Når vi derfor i v.385f finder en skildring af fattigdommen holdt i samme termer som dem der i Homer normalt bruges til at beskrive ate med må vi gå ud fra at der dermed indiceres en lighed mellem ate og fattigdommen. Det er simpelthen et spørgsmål om at forstå det græske sprog Theognis kommunikerer ved hjælp af.

Nu ved vi, først og fremmest gennem Dodds' undersøgelser(The Greeks and the Irrational, Berkeley I95I), at ate i Homer er et irrationelt fænomen og at det betragtes som irrationelt fordi ate netop er en forklaring på at folk opfører sig på en måde der strider mod det grundlæggende adfærdsmønster der gælder i samfundet. Når Glaukos i 6.sang af Iliaden laver en dårlig byttehandel, en der bringer ham skam, forklares hans handling som influeret af ate dvs. hans brud på adfærdsmønstret begrundes i noget udefra kommende som han ikke selv har kontrol over og som derfor tjener til undskyldning idet denne forklaring fratager ham ansvaret for handlingen. Ate i Homer er en irrationel overnaturlig indgriben i menneskelivet og er på det nøjeste korreleret til samfundets adfærdsnormer. Ate træder i funktion som forklaring når en person handler på en måde der i det homeriske samfund bringer ham skam.

Overfører vi nu denne viden om det homeriske vokabular til Theognis er det klart at i Theognis bruges penia med samme funktion som ate i Homer. Fattigdommen eller dets følgefænomen, hjælpeløsheden, opfattes som noget irrationelt, udenfor subjektet værende, der på en uforklarlig måde griber ind og tvinger mennesket til at handle imod bedre vidende dvs. imod adfærdsmønstret i det givne samfund

eller den givne klasse. Fattigdommen er noget uforståeligt for en rigmand,der qua sin sociale stilling indkorporerer samfundets normer. Hans hjælpeløshed dvs. hans forbryderiske adfærd der går på tværs af de gældende normer for behavior i hans klasse begrundes på en måde der lægger ansvaret for de konkrete handlinger udenfor subjektet selv,ansvaret lægges over på de irrationelle kræfter der leder menneskets sind på afveje.

I og for sig kunne man stille sig tilfreds hermed for så vidt som de grundlæggende mekanismer i teksten hermed skulle være klarlagt. Men det forekommer mig at teksten tvinger til at stille yderligere spørgsmål. Konflikten mellem rationalitet og irrationalitet i denne tekst er,ligesom i Homer,ideologisk analyserbar. I Homer skyldes konflikten en bestemt ideologi udfra hvilken de enkelte handlinger opfattes; i Theognis forholder det sig på samme måde. Hvilken ideologi betinger tekstens udsagn ? Jeg har allerede antydet at det er overklassens ideologi vi møder. Fattigdommen som irrationelt fænomen er en nødvendig følge af opfattelsen af rigdom og retfærdighed(dvs.politisk magt) som denrationelle sammenhæng. Denne opfattelse hænger nøje sammen med ejendomsforholdene og vil bevare sin gyldighed sålænge politisk magt er knyttet til fast ejendom. Den snævre og nødvendige forbindelse mellem rigdom og retfærdighed er grundtrækket i et samfund hvor magten ligger hos de jordbesiddende adelsmænd. Den krise der skildres i teksten kan kun være betinget af at denne nødvendige sammenhæng er ved at bryde sammen. Dette sammenbrud indtræder med pengeøkonomiens fremvækst idet handel med fast ejendom lettes i uhørt grad og den økonomiske ekspansion glider magthaverne af hænde,den er ikke længere bundet til landbruget.

Disse forhold må tages i betragtning for at teksten skal give mening. Vi vil ikke kunne forstå det syn teksten implicerer på rigdom fattigdom og retfærdighed hvis vi ikke gør os disse begrebers ideologiske implikationer klart. Hermed har jeg sådan set markeret min afstand fra Ostenfelds tolkning der bevidst udelader disse implikationer. Bortset fra det vil jeg gerne præcisere lidt nøjere hvorfor jeg er totalt uenig i hans læsning. Versene 373-82 kan ikke inddrages i fortolkningen. Ostenfeld har selv gjort opmærksom på at 38I-82 muligvis er en interpolation; i alle tilfælde mangler der noget før vers 383. Men det er metodisk forkert at inddrage 373-

80,vi har overhovedet ikke nogen mulighed for at godtgøre at de to tekster har noget med hinanden at gøre. Entolkning,der ikke fører skygge af bevis for at de to tekster skal ses i sammenhæng sætter på forhånd sig selv udenfor al diskussion. Hermed falder hele det sindrige skema Ostenfeld har opstillet bort. Og iøvrigt kan jeg ikke se hvordan noos kan have noget at gøre med de centrale afsnit 383ff. Jeg står uforstående overfor hans forsøg på at gøre konflikten mellem noos og thymos til digtets centrale struktur.

Men hvis vi går ind på spøgen passer pengene så ? Såvidt jeg kan se ikke uden ret voldsomme interpolationer,der må trække tæppet væk under fødderne på en tekstautonom og ahistorisk tolkning. Med indførelsen af en skelnen mellem en traditonel og en ny opfattelse kommer den historiske tolkning ind.

Tilsidst en ren polemisk bemærkning. Det er en grov misforståelse at tale om forfatterens politiske motiver. Dem kender vi ikke,og min viden om dem har jeg i hvert fald ikke brugt til at forklare nogetsomhelst med. Det er ikke ud fra vor viden om politiske motiver vi skal analysere teksten ideologisk. Ideologi er ikke synonym med politik. Hvad vi skal analysere er den ideologi der implicit ligger i teksten og som betinger ordenes valeur. En ideologisk analyse er ikke en politisk anlyse,men en analyse der tager i betragtning at sproget er værdiladet og at vi for at kunne læse og forstå antike tekster er nødt til at sætte os ind i de antike begrebers værdier og endelig at denne værdiladning afspejler de grundlæggende modsætninger indenfor det samfund der benytter sproget.

Endelig: der er ikke tale om en <u>forklaring</u> af digtet,men en analyse eller tolkning,om man vil. En forklaring kan man give ved at henvise til en årsag eller når det drejer sig om et literært værk vil man også kunne anvende <u>forklaring</u> om en parafrase(hvis man tør). En tolkning derimod er en blotlæggelse af alle de betydningselementer,der indgår i teksten og jo mere fuldstændig dette sker,jo mere de enkelte elementer samler sig i meningsfulde strukturer,jo mere dækkende er tolkningen. En tolknings kvalitet står i snæver forbindelse med antallet af tolkede elementer i teksten. På basis af en sådan definition er jeg stadig så ubeskeden at foretrække min egen interpretation.

Ole Smith

OVERSÆTTELSER I UNDERVISNINGEN

I sit foredrag om marxistisk literaturkritik kom Ole Smith med denne krasse afslutningsbemærkning at vi skal tolke de klassiske tekster som literære værker for ellers har vi ikke nogen virkelig existensberettigelse. Foranlediget af dette vil jeg prøve at formulere en ide,som jeg har gået og tumlet lidt med.

Min ide går ud på at man skal inddrage moderne oversættelser i gennemgangen af værker som er for lange til at man kan nå at gennemgå dem i deres helhed på eet semester. Indenfor poesien drejer det sig om tekster som tragedier og komedier,hvor man ved læsning i oversættelse af flere stykker af samme forfatter kan se hvilke konventioner der arbejdes med; men først og fremmest drejer det sig om epos,hvor man hidtil som regel har gennemgået en enkelt sang uden at man kommer ind på dens funktion i værket som helhed og dens umiddelbare sammenknytning med de omgivende sange.

Som afslutning på en gennemgang af f.eks. Iliadens 9.sang foreslår jeg at læreren lader auditoriet læse de omgivende sange i oversættelse(det bedste ville selvfølgelig være at de blev læst på græsk,men man kan vel ikke regne med at hele auditoriet kan overkomme det). Derefter diskuterer man forbindelsen mellem sangene, både indholdsmæssigt og rent sprogligt,for man har jo originalteksten at slå op i hvis der opstår detailproblemer. På denne måde mener jeg at man kan fremme de studerendes literære forståelse af de klassiske tekster.

Nogle har så vidt jeg ved praktiseret denne metode,men den kan og må efter min mening udvides,hvis vi skal lære at forstå det literære i værkerne for derved vil timerne blive mere udbytterige og som følge deraf mere spændende for alle parter.

Brian Møller Jensen

VI SKAL OGSÅ OVERSÆTTE - eller et svar til Ole Thomsen.

Ole Thomsens indlæg i sidste nr. kræver egentlig en redaktionel kommentar eftersom indlægget var et spørgsmål til redaktionen. Jeg har en lumsk fornemmelse af at de væsentligste bidrag til strømmen af danske Catuller vil komme fra omegnen af Bruunsgade - hvis vi åbner sluserne. Dette være hermed gjort - se så at få muget ud i skuffen,Ole! Desværre kan vi ikke udlove en flaske portvin,i al fald ikke i dette finansår,da Instituttet allerede har en gæld på

6.ooo,-.

Men iøvrigt rører Ole efter min mening ved noget temmelig centralt i sygdomsbilledet af dansk oldtidsforskning. Vi har efterhånden - men ikke helt ! - mistet lysten og måske osse evnen til at lade vores arbejde komme andre ved. Ser vi på de forfattere,der virkelig spiller en ganske vist undertiden misforstået rolle for den literære diskussion i dag og som tilhører traditionen i bedste forstand: Homer,dramaet,Catul,Horats,Vergil og Ovid - så er det yderst pauvert hvad der findes både af gode oversættelser og monografier på dansk. Vi har Foss´ Vergilbog med fremragende oversættelser og et indlevet - omend selvfølgelig diskutabelt syn på Vergil,men derefter...the rest is silence.

Hvordan har man tænkt sig at vi kan leve videre som fag på den måde ? Vi har simpelthen ikke givet traditionen videre i vor forståelse som 6o´ernes og 7o´ernes mennesker. Nok i undervisningen, men den virker,om den virker,kun på et yderst begrænset udsnit af den danske befolkning og netop den del må anses for at være troende i forvejen.

Det er ikke blot det læsende publikum vi svigter men osse skolen. Hvad findes der idag af gode kommentarer til skolebrug ? Hvad vi trænger til er kommentarer til de romerske digtere,til Caesar, Homer og Platon. Vi må desværre se i øjnene at den literære skoling f.eks.bifagskandidater har i dag stammer fra deres hovedfag og netop derfor er det livsvigtigt at vi forsyner dem med anvendelige hjælpemidler til at gøre den literatur levende og vedkommende der vel for de fleste er motiveringen for overhovedet at beskæftige sig med faget.

Oversættelse,OK men osse fortolkning. Skal det virkelig være plagiaterne der fører traditionen videre ? Der er noget vist symbolsk i at der i året I97I udkom en enkelt bog om antiken indenfor et centralt og nutidigt felt - filosofi - på dansk: et plagiat,fatale monstrum!

Ole Smith

PS: Hvem vil være med til at lave en moderne literær kommentar til den latinske poesi der læses i skolen idag? Og hvordan laver vi den ?

ANMELDELSE

Jannis Ambatsis: Nygrekisk Litteratur.En översikt från medeltid til nutid. Natur och Kultur(NOK Fackböcker),Stockholm I97o. Illustreret.

Denne bog er den første i sin art på noget skandinavisk sprog og må derfor under alle omstændigheder hilses velkommen.

Forfatteren der tidligere har gjort sig fordelagtigt bemærket med en række småbøger om moderne græsk litteratur og kultur,definerer med klædelig beskedenhed sin rolle: "När det gäller denna bok vil jag gärna trycka på at jag är en förmedlare. Jag är icke,och utger mig inte heller för at vara,någon litteraturhistoriker". Ambatsis vil først og fremmest meddele facts og det gør han i rigt mål,uden at det dog går ud over bogens læselighed. Den er på sine steder endog særdeles underholdende og trods en vis lapidaritet forfalder forfatteren kun i få tilfælde til decideret opremsning. (jvnf. A.Mirambels velkendte lille oversigtsbog i "Que sais-je?" serien).

Bogens disposition forekommer fornuftig.

Tidlig byzantinsk tid får tildelt 6 sider "Frankertiden"(perioden fra Korsfarernes erobring af Konstantinopel i I2o4 til det skæbnesvangre år I453) behandles på 5 sider fulgt af tre sider om sprogudviklingen der dog hverken er fugl eller fisk. Tiden I453-I82I (Turkokratiet) behandles på 27 sider med rimelig fremhævelse af den enestående kretensiske renæssanceliteratur. Bogens kærnestykke er de 82 sider om perioden I82I-ca. I93o og der sluttes af med 43 sider "Nye strømninger"; om tiden I93I (Seferis´ debut-år) frem til den egentlige moderne græske litteraturs foreløbige dødsdag 2I/4 I967. Ikke mindst det sidste afsnit er af interesse idet læseren her vil kunne finde kortfattede oplysninger om en række forfattere,hvis navne man vil lede forgæves efter,selv i de nyere/nyeste græske litteraturhistorier(dette tildels af politiske grunde).

Der gives - som ventes kunne - ikke nogen egentlig kritisk vurdering af de enkelte omtalte forfattere,kun en kort,som oftest elskværdig,karakteristik.

Trods rimelig(og vel i nogle tilfælde urimelig)hensyntagen til en mangfoldighed af forfatternavne,ligger hovedvægten dog på de få store og her kan man i alt væsentligt erklære sig enig med forfatteren i

hans dispositioner. Det må således være på sin plads at tildele Solomos 4 sider. Hans faktiske betydning som inspirator for flere påfølgende digtergenerationer - ikke mindst den der lagde ud omkring I88o - peger langt ud over hans egen fragmentariske og ujævne produktion. At Ambatsis vier et tilsvarende sidetal til Palamas er trods alt forsvarligt. Selv om det kunne have været betonet at Palamas ved sin litteraturpavelige "vi alene vide" holdning ganske utvivlsomt sinkede modernismens gennembrud i Grækenland med i hvert fald et par årtier. Det kan nok undre at der kun er blevet et par sider hver til Kavafis,Sikelianos og den noget overvurderede Nobelpristager Giorgos Seferis,men det er glædeligt at gamle Kostis Varnalis fremhæves på tilbørlig vis. Han er en af den nygræske litteraturs allerstørste. Endelig må man med tilfredshed konstatere at Ambatsis i sin behandling af problembarnet Kazantzakis ikke er faldet for den Kazantzakiske(!) fristelse til at brede sig ud over alle grænser om dette "kosmiske" forfatterskab.

Medens Ambatsis i behandlingen af det decideret nygræske stof røber betydelig belæsthed og fortrolighed med sit fædrelands litteratur - en fortrolighed man iøvrigt oftere træffer hos udlændinge end hos grækerne selv - er han en del tyndere i papirerne når talen er om det byzantinske. Men disse afsnit er selvfølgelig også kun tænkt som optakt og baggrundsmusik for behandlingen af de senere perioder.

Alt i alt må denne lille bog betegnes som vellykket. Og indtil en behjertet sjæl vil berige os med den fortsættelse af Börje Knös' store videnskabelige litteraturhistorie(der som bekendt kun dækker perioden I453-I82I),som den nygræske filologi så stærkt savner,bør Ambatsis' "Nygrekisk litteratur" kunne finde mange læsere også her i landet.

Bogens bibliografi henvender sig først og fremmest til græskkyndige: over et halvt hundrede af de ca. 8o anførte titler er nygræske. Med tanke på en ikke uvæsentlig del af bogens potentielle læsere havde det været på sin plads at anføre i hvert fald en del flere af de - trods alt eksisterende - relevante bøger på vesterlandske sprog.

Bjarne Schartau

Hvor går vi hen?.

Den industrielle og tekniske udvikling blomstrer som aldrig før. Økonomiske og sociale vanskeligheder søges løst ikke bare i Danmark men verden over ved investering i uddannelse og teknisk udvikling. Investeringer kræver udbytte. Effektivitetskrav og nyttekrav bliver sat i højsædet og fag som matematik,fysik,kemi og biologi samt handelssprogene vil derfor få en høj prioritet, hvilket gymnasiet viser ved bl.a. sin stærke matematiske linie. Den klassisk sproglige linie kommer til kort over for effektivitets og nyttekravet. Modsætningen til en linie med videnskabelig og industriel udvikling som mål, skulle være en kulturlinie med sigte på humanistisk dannelse.

Den klassisk filologiske linie dyrkes af en lille mut skare der hengiver sig til den antikke verden og for det meste bliver dernede. Afstanden til den nysproglige gren øges. Fortidens spor smuldrer bort der, efterhånden som latinen beskæres og ventes at falde bort som obligatorisk fag, vægten i sprogfagene forskydes fra litteraturlæsning til sprog- og talefærdighed, dansk og historie skipper langsomt fortiden til fordel for nutiden, oldtidskundskab går en stille og ubemærket død i møde. Fag som engelsk, tysk og fransk har stor betydning og vil muilgvis få endnu større betydning. Russisk som en vej til teknisk og videnskabelig trænger stærkt frem og spansk må spås en stor fremtid som følge af øget udvikling i S. Amerika. Dertil blandes lidt E.D.B. teknik,psykologi,matematisk forståelse og geografi. Handelspolitiske hensyn træder tydeligt frem.

I kundskabens træ sidder den nysproglige student i kronen, (vidtfavnende og diffus). Han er afskåret fra at udnytte fortidens erfaringer. Ved foden står den klassisk-sproglige student med sænket blik. Vil han kunne overleve?. Øksen ligger ved træets fod.

P.S.Sørensen.

Næste semesters undervisning.(Eft. 1972.)

H.F.Johansen: L. Ennius
G. Stil for viderekomne.
Pindar.

B.D.Larsen : L. Udvalgte tekster.
Introduktion til Romersk poesi.

O.S.Due : L. Latin for historikere.
Praktisk sprogfærdighed.
Livius

Bodil Due : L. Ovid.
G. Thukydid.
Praktisk sprogfærdighed.
Stil 3. sem.

Ole Smith : Introduktion til studiet.
L. Antikviteter.
G. Ekstensiv prosa.

E.Ostenfeld : Filosofi.
L. Cicerotale.
G. Introduktion til Homer.

G.Torresin : L. Vergil, Georgica.
Stil for viderekomne.
G. Homer, Iliade. Metrik.

H.Smith. : L. Stil 3. sem.
Sallust, Jugurtha.

O.Thomsen : G. Stil 5. sem.

Vikar : L. Ekstensiv prosa. Stil 5. sem.
G. Platon.

TERRA ACIDUM.

Jesper Corneliussen : Olie - Radering - Serigrafi
Galleriet Norsgade 15.
Ma. - Fr. 17-21, Lø.-Sø. 14-18 (15/4-5/5)

Folkets Stemme !??! - ÅH NEJ!

En historisk (bort) forklaring.

Ikke få har udtrykt forundring eller rent ud sagt forargelse over det navn, hvormed redaktionen har betegnet den nyfødte institutavis: VOX POPULI. Ja, der siges endog at være startet enfolkelig bevægelse imod dette navn.Det vil derfor være på sin plads at give en nærmere forklaring. Da redaktionen skulle vælge blandt de mange, men besynderlige forslag, der foerlå, viste det sig snart, at stor uenighed opstod - redaktionen stod foran sprængning: den sorte reaktions avantgarde (repræsenteret af undertegnede) støttede med velkendt umotiveret stædighed det morsomme forslag"Old-Tidende", der såvidt det har kunnet oplyses stammer fra Johannes Thomsen, hvorimod revolutionens raske sønner P.S.Sørensen og Ole Smith ville kalde bladet "Spartacus" (!). Susanne Høeg foretrak besindigt hvad som helst andet end disse 2 forslag. Efter ca. en halv times grublen (der dog undertiden blev afbrudt af hånlige udfald tværs over bordet mod modpartens forslag), fremsatte Ole Smith forsigtigt forslaget "VOX POPULI", der blev vedtaget som kompromis, fordi redaktionsmedlemmerne skulle hjemad.

Lad mig foreslå at vi i daglig tale kalder bladet VP: engang vil det måske gå i glemmebogen, hvad disse bogstaver står for, hvorefter det følgelig vil kunne betyde næsten hvad som helst. Så der er altså trøst forude.

-bøegh.

Redaktionelt.

Redaktørerne er: Erik Bøegh, Ole Smith samt P.S.Sørensen.

Dead Line for VOX POPULI nr. 4 ersat til 12/5 kl.lo.oo på Ole Smiths kontor

Stillingen som medredaktør af VOX POPULI er ledig efter Susanne Høegs fratræden. Ingen løn men gode arbejdsvilkår. Kvalifikationer ingen hindring. Henvendelse: Ole Smith.

RED.

NOTAT.

I en artikel "Spredte kommentarer til bekendtgørelsen af 16 juni 1971 trykt i sidste nummer af VOX POPULI skriver P.S.S (hvem det så end kan være) blandt andet følgende: "Hårrejsende er det at skulle læse, at der ikke mere må læses tekster, der fylder over lo sider." Herudfra erklærer P.S.S. at "man er i færd med at reducere latinen til faget hvor man læser citater og små anekdoter (...)" og konkluderer: "Man gavner med den ene hånd (nemlig ved de positive træk i bekendtgørelsen), men skader dobbelt med den anden". Dette er hårrejsende at skulle læse, fordi der står IKKE ET ORD i bekendtgørelsen om at man ikke må læse tekster, der fylder over lo sider!!. Hvorefter naturligvis en del af de spredte kommentarer ligesom mister noget af deres værdi.

-bøegh.